

Se så der går det till, den för högt flyga vill,
Han till slut måste falla, blifwa lydig och still,
War du ond eller god, blott illistig, ej stor —
Det han wet aldrabäst, som i skyarne bor.

27.

O Sverige! o Sverige! hur lycklig du war, —
Som Bernadotte fick till din Kung och din Far
Med sin wårdande hand, till båd' watten och land
Han beskyddad skall wår frihet och det brödraband
Som med Nore han knöt på den Skandiska D:
Ej hans ära hans namn eller bragder utdö.

28.

Så klingom kamrater! nu slutas min sång;
Och drick om igen, så blir wågen ej lång,
Hem till Fädernas tjäll, sen jag kom om en qväll
Till min dal och min hyddad inwid mofiga fjäll.
Under tårar man log, nämnde åter mitt namn
Kysste bort mina årr i min makas famn.



Stockholm, tryckt hos Johan Hérberg, 1824.

Säljes i Björn Ståhl's Bokhandel i Stockholm.



W i s a

om sista Tyska Sålftåget.

Carl Johan beordrar oss Bröder i Sält,
Att slå med Fransosen så lyckligt och sällt,
Låt oss tappert gå på — Piska Fransmännen så,
Att de aldrig till hårnad sig mera resa må.
Fyll på glaset kamrat — drick i botten också!
Från Manhem wi resa att Fransmännen slå.

2.

Det war om Påsk-afton, en ljuswelig dag,
Wi kommo till Carleby, kamrater och jag.
Tog en sup der uppå — kanske äfwen wältwå,
Till att slå ur hågen att hemma wara må;
Men, denna momang, höres trummornas flang
Friskt mod uti bröstet, hör waldthornens sang.

3.

Derefter wi tåga till Westerås stad,
Och träffa kamrater båd' lustig och glad.

1824.

Se'n till Stockholm wi gå, för att tjänstgöring få
Och den Engelska Flottan wid Dalarön nå.
Den 18 Maj Ett Gitta Ett och Tre.
Teg wi affsed af Stockholm att Tyskland bese.

4.

Dagen den nittonde stego wi om bord
Då General Brändström förtäljde de ord:
Sveriges Kron-Prins, sa han, self will föra oss an
Verldens bojar wi lösa med hjälpsamer hand
Och Förhärjaren som ströfwat med hunger och
brand
Skall förjagas utur både städer och land.

5.

Christi himmelsfärds-dag wi skulle gå i qwas
Jag alldrig förglömmer, wi fastas på haf,
Man mot man genomblöt, hafwet wroth stöt
på stöt,
Af den storm som tackel och master afbröt
Hwarje sjöman han båswo och windarna tjöt;
Men alldrig dock modet hos bußarna tröt.

6.

Från brusande gny uti böljornas famn,
Wi kommo den trettiondeförsta i hamn,
Till Perth's redd som sig bör, dit man ståfrar
och för,
Der oss Sexti Engelska frigskepp war för,
Sedan fick wi marchera i sand och i mo
Och se'n ändtlig uthwila två dagar i ro.

7.

Den femte wi åter månd gånga alltså,
Den siette, i parad för vår Kron-Prins att stå
Uppå Stralsunds torg, i den åldriga borg,
Vår manöwer wi gjorde förutan nå'n sorg
Prins Carl Jan war ej bang, hans kommando
det sang
Och upplifwa vårt med wid trumpeternas flang.

8.

På tredje dagens march staden Rostock jag ser,
Och uti den staden så fick jag qwarter,
Hos en slagtare snål (om jag mins het han Pål)
Som blott dyrkar sin mammon och ej annat tål
En en full Jude-pung, hej kamrat drick och siung
Jag ger satan den slagtarn och följer min Kung.

9.

En längre in i Mecklenburger-Schwerin,
På Bärndorffska slätten marcherades in.
Erercera tolf dar, till Berlin sedan far,
Der som Fransmän lågo hundratusende qwar,
Men gif på hur det gick med de Fransmännen
grå
De måst' bort för att låta wid Teltan sig slå.

10.

Carl Johan, då Kron-Prins, kommendera sin
Här,
Båd Ryskar och Preussare woro oss då,
På tre linier wi stå, och en hwar wittna må,
Huru himmelens skyar sig skingrade då,

Uf den dunder och blirt — från kanonerna gick,
Och handgewärs-salvvor som Fransmännen fick.

11.

Då stupa Fransoser förutan allt skick,
Den modstulna resten till Jüterbock gick,
Och anstälde en lek, som dem kom uppå knek
För den svenska bajonetten de darra och swet,
Jo, så der gick det till med de örnarne tre,
Som med falskheter for, nu de tigga och be.

12.

Till Deßau den skingrade stumpen sig dref,
Men värst dem i eftersta ledet förblef;
Der som Svensken föll på, han gaf huggena så,
Att de aldrig förglömma de busarna blå,
Som sig rest uti Norden för Bonapartes frig
Det vår Herre nog känner, tro wißerlig mig.

13.

Så snart wi röjt wägen för trof och för lod,
Gent mot öfwer Elben, en ansenlig flod,
Lades an så en wall, der Fransoserna skall,
För kanonernas braf och handgewärens knall,
Mång tusende stupa på linie och fjed;
Men allt närmre och närmre till Leipzig det led.

14.

En slagtning anställdes wid nybnämnde Stad,
Napoleon sjelfwer till trupperna sad:
Avancera gå på! se hwar Svenskarne stå
Som gjort front på en fyrkoparad eller två —

Men wänta! Han skall lära dig gå rätt uppå skon;
Prins Carl Jan med sin segrande Bataljon.

15.

En stuttotusend Fransoser jag ser,
Som beto i gräset, jag tror det war fler.
Ibland kulor och bloß, wi som ladda och slåß,
Sågo menniskokroppar, kanoner och troß,
Hur de summo i blod, du mig aldrig wäl tror,
Som ej sjelf warit med, om jag deruppå swor.

16.

Napoleon grubbla hwad då war för fel,
Jag lär retirera med denna min del,
Sammandragen er fler, derom hjertligt jag ber,
Om ni aldrig mig rygga, jag er lofwar och ger,
En belöning så stor, hwarom ingen mig tror,
Skulle döden mig ta, jag ändå hos er bor.

17.

Napoleons funder slog här icke in,
Det halp hwarcken grubbla ell' påkalla hin,
Utan blott sporra på, sjelfwa resan gick så,
Att som ljuswefar håren genom tullporten stå,
Och i samma den stund, drog den Saxiska Kung,
Sig dit öfwer till of med båd gammal och ung.

18.

Nu skilde wi of från den Franska Armee;
Och trodde till hälften så Danskarne se,
Men ej nog att dem se, utan öfwen dem ge
En belöning för urgammal falskhet, som de

Emot Sverige ha burit från urminnes tid,
Hvarför Swensken dem är hwarcken huld eller blid.

19.

I Lybeck der ständar den Danska Armeen,
Med röder mundering och svart echarpee,
Elsk och wall de lad' an, likväl ingen ting
Utan Swenskarne redliga tapperhet fann —
Den Gåsen som varit en gång i Råfwens Flor,
Dit ej låter sig narra mer, säkert jag tror.

20.

När Swenskarne kommo till Lybeck med klang,
Då skull du sett huru råfwarne sprang,
Om hwaran rusade, som en ström brusade —
Kunde ej en enda salswa med mannamod ge —
På de bukarne blå, som låt efter dem flå;
Se hur Danskarne springa att Rendsburg uppnå.

21.

Och när som wi kommo till Rendsburg fram,
Må tro att de Danske de stodo med skam,
Swensken han tände på, med kanonerna så
Att de Danskar alldrig den lek glömma må —
Medlertid de begårde, och wi gåfwo fred
Om du Dansker den bröter, så jämmerlig dig.

22.

Wi drogo till Kiel, uti Holstein en stad,
Gerad öfwer strömmen i Mars 3:dje dag,

Och vår Brändström som far, för oss barn han
då war

Det han alltid har varit och vår kärlek han har
Gud honom förunnat att i allan sin tid
Så och njuta alt godt! som är rättwis och blid.

23.

Nu foro wi fram öfwer Måssen en ström,
På färgor till Holland liksom i en dröm,
Till en fästning och stad, uti Mars 7:de dag,
Wi belågrade Maastrick både tappert och glad,
Men sen wi marcherat och vår fedja utstådt
Blef hwar dag nästan någon af oss nederfåld.

24.

Om Palm-söndags morgon den 3:dje April
Då solen sin stråle framträngde så mill
Röcko Fransmännen ut, tänkte göra godt slut
Uppå Swenskarne, men de fick låra weta hut
Ty vår Öfwerste-Löjtnant komdera oss raskt
Så att många Fransoser de stupade med hast.

25.

Den Franska General, som på Maastrick låg,
Tro säkert att han uti andanem såg —
Att ej annat kund' ske, än Kurira och be,
Skona människobled och få Maastrick uppge
Allierade Makter, Paris nu infå —
Ej längre war nödigt för kulorna stå.

26.

O keiser Napoleon! hwar är nu din makt,
Din tapperhet, höghet, din stolthet och prast?